

кіберзлочинів, застосування заходів кримінальної відповідальності і покарання стосовно осіб, які їх вчинили. Попереджувальна діяльність, як одна із форм боротьби зі злочинністю, передбачає як загальнодержавні заходи економічного, ідеологічного, правового і виховного характеру, так і спеціальні – організаційні, технічні, програмні та криптографічні заходи.

Вдосконалення роботи по зазначених напрямках діяльності можливо за рахунок підвищення ефективності управлінських функцій (планування, прогнозування, регулювання, організації виконання, обліку і контролю) та забезпечувальних функцій (кадрової, фінансової, матеріально-технічної, інформаційно-аналітичної).

Удосконалення інформаційно-аналітичного забезпечення роботи підрозділів кіберполіції на сьогодні здійснюється у напрямі постійної оптимізації технологій кримінального аналізу, що у сучасній практиці є пріоритетом в роботі правоохоронних органів, що належать до основних суб'єктів національної системи кібербезпеки.

Література:

1. Самойленко О. А. Особливості розслідування викрадень майна, вчинених із використанням комп'ютерних технологій : монографія. Київ, 2009. 328 с.
2. Цехан Д.М. Використання високих інформаційних технологій в оперативно-розшуковій діяльності органів внутрішніх справ : монографія. Одеса: Юридична література, 2011. 216 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-357-9-9>

МІЖНАРОДНІ УНІВЕРСАЛЬНІ ІНСТИТУЦІЇ В СИСТЕМІ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Григорян К. К.

*здобувач вищої освіти другого (магістерського) рівня
за спеціальністю 293 – Міжнародне право
Міжнародний гуманітарний університет
м. Одеса, Україна*

Одним із найважливіших елементів інституційного механізму державного управління охороною здоров'я є державна політика, яка впливає та регулює систему охорони здоров'я. Значний вплив має

економічна політика, яка формує матеріальне функціонування охорони здоров'я. Соціальна політика формує середовище для функціонування системи охорони здоров'я. Фінансова політика стосується більш прикладних аспектів розподілу коштів у державі та формування системи фінансування охорони здоров'я. Одним із важливих напрямів розвитку міжнародних інституцій в сфері охорони здоров'я є політика підтримки сталого розвитку. Сьогодні стверджується наукова гіпотеза, згідно з якою здоров'я населення значною мірою залежить від системи заходів щодо сталого розвитку та охорони навколишнього середовища. Тому багато ініціатив ВООЗ у медицині мають механізми реалізації через захист навколишнього середовища та відтворення. Важливою складовою інституційного механізму державного управління охороною здоров'я є кадрова політика.

Ефективна реалізація кадрової політики важлива на всіх рівнях, від державного управління цією сферою до адміністрації органів місцевого самоврядування та лікарень. Політика державної служби сформульована на основі останньої концепції державної політики. Важливим напрямком удосконалення інституційних механізмів державного управління в сфері охорони здоров'я є молодіжна політика. Формування та реалізація основних засад і напрямів молодіжної політики значною мірою спрямовані на усвідомлення потреби у здоровому способі життя, відмові від шкідливих звичок та духовному, соціальному та фізичному розвитку, що є основою здоров'я населення. Найбільш конкретними методами інституційного механізму державного управління охороною здоров'я є технології, програми, концепції та положення. Що стосується технологій, то вони мають дві форми: високотехнологічні лікувальні пристрої, які містять наукові досягнення в галузі фармації, інформаційних технологій, електроніки тощо, і лікувальні технології (протоколи), які містять нові інноваційні методи лікування. Програми також є частиною інструментів інституційних механізмів державного управління.

Аналізуючи форми інституційних механізмів державного управління в сфері охорони здоров'я, слід зазначити, що нормативно-правове страхування значною мірою базується на основній ланці інституційного механізму – створенні законодавчої бази. Основними інституційними ланками медичної реформи, що триває, є закони України у сфері охорони здоров'я. Безумовно, що законодавча база спирається на міжнародні правові акти та угоди, а в частинах, де закони ще не прийняті, регулюється указами Президента України, постановами Кабінету Міністрів, наказами МОЗ та інших міністерств. До основних законів України, що становлять основу інституційного механізму державного управління охороною здоров'я, та інших правових документів слід віднести, за думкою І.Л. Сазонця та І.Я. Зими, такі: Закон України «Основи законодавства України про охорону здоров'я»,

Закон України «Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення», Закон України «Про підвищення доступності та якості медичного обслуговування у сільській місцевості», Закон України «Про лікарські засоби», Національну стратегію реформування системи охорони здоров'я в Україні на період 2015–2020 рр., Розпорядження КМУ «Про схвалення Концепції Загальнодержавної програми «Здоров'я 2020: український вимір»», Наказ МОЗ України «Про затвердження нормативних документів щодо застосування телемедицини у сфері охорони здоров'я» [2, с. 232–233].

Міжнародні інституції, як і інші організації, не можуть мати прямого впливу на систему охорони здоров'я. Цей вплив може бути лише опосередкованим. Як зазначає професор О.Л. Відповідно до роботи «Нормативно-правове регулювання діяльності організацій охорони здоров'я в умовах поділу влади» існують непорушні правові основи, які гарантують функціонування охорони здоров'я. Ці специфічні умови функціонування державного механізму управління охороною здоров'я значною мірою зумовлюють замкнутість і стабільність системи управління, яка дуже чутливо реагує на зовнішні виклики. Тому діяльність міжнародних організацій не може бути активно інтегрована в структури управління охороною здоров'я. Вплив цих організацій багатофункціональний і опосередкований. Незважаючи на те, що громадські організації існують досить давно в історії України, на території України досі існує давня традиція співпраці між державою та медичними організаціями. Діяльність ВООЗ як універсальної організації охорони здоров'я не може охопити весь спектр медичної діяльності. Існують організації вузького профілю, які професійно і ретельно розглядають питання, пов'язані з профілактикою та боротьбою з певними захворюваннями. До цих організацій слід віднести вузькопрофільні організації, такі як Міжнародна діабетична федерація, Міжнародне агентство з дослідження раку, Міжнародне товариство з вивчення діабету у дітей та підлітків, Всесвітня асоціація дій щодо дитячого харчування, Європейська рада реаніматології., Американська психіатрична асоціація та інші організації. Ці організації значною мірою формують схеми лікування захворювань, розробляючи рекомендації та протоколи лікування [7].

Підсумовуючи проведене дослідження, доцільно згрупувати міжнародні інституції, які є невід'ємною частиною інституційного механізму державного управління охороною здоров'я, на чотири групи: 1. Організації – переговорні та комунікаційні майданчики світової медичної спільноти; 2. Міжнародні організації, які рекомендують схеми лікування та встановлюють норми та стандарти в галузі охорони здоров'я; 3. Міжнародні гуманітарні та благодійні організації; 4. Міжнародні професійні організації, асоціації, профспілки лікарів.

Хоча національне законодавство має вищий статус, ніж рішення, лише останнім часом рекомендації міжнародних організацій почали відігравати значну роль у функціонуванні міжнародних інституцій в сфері охорони здоров'я. Прогнози міжнародних інституцій, їхні рекомендації, грантова діяльність, фінансування та безпосередня організація та участь у гуманітарних місіях, благодійних програмах у сфері охорони здоров'я значно посилюють вплив міжнародних організацій на системи охорони здоров'я всіх країн світу. У деяких економічно та соціально неблагополучних країнах і регіонах світу міжнародні інституції беруть участь у державному управлінні як промоутери створення інституціоналізованої системи охорони здоров'я. У багатьох країнах світу таких систем ще немає, тому створення мережі лікарень, наявність ліків і медобладнання, кваліфікованих лікарів і закладів, які готують лікарів, або хоча б медсестер, є компетенцією міжнародних організацій.

Література:

1. Всесвітня організація охорони здоров'я. URL: <https://geneva.mfa.gov.ua/posolstvo/2612-who> (дата звернення: 10.10.2019).

2. Державні медичні програми. URL: <https://moz.gov.ua/search?q=програми> (дата звернення 10.10.2019).

3. Колядич М.М., Грицко Р.Ю., Фуртак І.І. Медико-соціальні аспекти управління соціальною сферою в Україні. Молодий вчений. Медичні науки. 2019. № 6 (70). С. 27–35.

4. Мазурок О.М. Роль товариств «Медична громада», «Основа» та «Кружок працівників» у діяльності професійної організації українського студентства «Профорус» упродовж 1921–1926 рр. Інтелігенція і влада. 2014. № 31. С. 105–117.

5. Медичне право України: правовий статус пацієнтів в Україні та його законодавче забезпечення (генезис, розвиток, проблеми і перспективи вдосконалення) : мат-ли II Все- укр. наук.-практ. конф., 17–18 квітня 2008 р. Львів : НУ «Львівська політехніка», 2013, С. 226–233.

6. Сазонець І.Л. та ін. Інституційна трансформація державного управління охороною здоров'я: Україна та іноземний досвід. за ред. І.Л. Сазонця. Рівне, 2019. 396 с.

7. Сазонець І.Л., Зима І.Я. Соціальні інститути в трансформації державної системи управління охороною здоров'я. Рівне : Волинські обереги, 2018. 168 с.

8. Саричев В.І. Порівняльний контекст функціонування системи охорони здоров'я України та співпраця з міжнародними інституціями. Стратегія і тактика державного управління. 2018. № 1–2. С. 53–63.